

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင် နှင့်
မိုးနတ်သူဇာ...ရှာပုံတော်

(၁)

တစ်နေ့သ၌ မှော်ဘီမြို့နှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ နေအိမ်တွင် ဘုရားကိုးဆူပွဲကျင်းပလေ၏။

ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲ၌ ထမင်းနှင့်ဝက်သားဟင်းကို ကျွေးမွေးသည်ဖြစ်ရာ ရွာလုံးကျွတ်လာရောက်စား သောက်ကြကုန်၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်ပြီးနောက် ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီး၏ သီရိမာအမွှန်းကိုနားထောင်လေတော့၏။

ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီးသည် သူ၏ အသံကို အလွန်ကောင်းသည်ဟု အထင်ရောက်လျက်ရှိရာ ရွာသူရွာသား များ နားထောင်နေမှန်းသိ၍ ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ပါပါဟဲလေတော့၏။

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများသည် ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီး၏ ကြောင်စီစီအသံကြီးကို အတော်ပင် အောင့်အည်း သည်းခံ နားထောင်ရလေ၏။ နားမထောင်နိုင်သော ကာလသားတစ်ယောက်ကမူ ...

“ ဆရာကြီးအသံကို နားထောင်ရတာ ဝင်ရိုးထဲ ဆီခန်းနေ လှည်းကြီးကိုစီးရသလိုပါပဲဗျာ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ မနေနိုင်မထိုင်သော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ...

“ ဝင်ရိုးထဲဆီခန်းနေတဲ့လှည်းကြီးမဟုတ်ပါဘူးဟယ် ၊ ဒယ်အိုးဖင်ကိုသန့်ပွတ်တဲ့အသံပါ ”

ဟု မှတ်ချက်ချပြန်ရာ ရွာသူရွာသားများသည် ပတ်တုတ်၍ မရအောင် ရယ်မောကြပြန်၏။

ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီးသည် ရှက်ရှက်နှင့် ကြေးစည်ကို နောင်ခနဲမြည်အောင်ထုလိုက်ရာ ကြေးစည်သံက ရယ်သံများကို လွှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားကိုးဆူပြုလုပ်ရာအိမ်ထဲသို့ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် အိမ်ကြီး၏ တံခါးကို ချက်ချလိုက်၏။ သူ၏ နှုတ်မှလည်း ...

“တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့၊ အားလုံးမသာဖြစ်ကုန်မယ်၊
တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မ ဟုတ်လား။”

ဟုအော်ဟစ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ အိမ်ခေါင်မိုးကို ဒိုင်းခနဲ မြည်အောင် ပစ်ပြလိုက်လေရာ အလှူအိမ်တစ်အိမ်လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားလေ၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ အကြောင်းကို ထိုဒေသပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကလေးကအစ ကောင်းစွာသိကြ၏။ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် တစ်ကိုယ်တော်စားပြတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည်ကြံ့ရည်ဖန်ရည်အလွန်ကောင်းခြင်း၊ ရဲဝံ့ခြင်း၊ တိုက်ရဲခိုက်ရဲခြင်း၊ သေဝံ့သတ်ဝံ့ခြင်းကြောင့် မည်သည့်ပုလိပ်မှ ဖမ်း၍ မရဘဲ လက်မြှောက်ထားရသူဖြစ်၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ အသံကိုကြားသည်နှင့်အလှူရှင်လင်မယားသည် စားပွဲခုံကြီးအောက်သို့ဝင်ပုန်းရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ထက်လျင်သော တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက စားပွဲခုံကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်ရာ စားပွဲခုံကြီးသည် အရှိန်နှင့် လွင့်စဉ်သွားပြီး ပုန်းအောင်းနေသော အလှူရှင်လင်မယား ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာ၏။ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... ပုန်းဖို့ကြိုးစားတယ် ဟုတ်လား၊ ထိန်ဝင်းနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင်ပုန်းဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့၊ သေမင်းမသိအောင် ပုန်းလို့ရချင်ရမယ်၊ ထိန်ဝင်းမသိအောင်ပုန်းလို့မရဘူး၊ ကဲ ... အလှူရှင် ဒါနမြောက်အောင် စားစရာရှိတဲ့သူတွေက ဣန္ဒြေရရ ဆက်စား၊ နားထောင်စရာရှိတဲ့သူတွေကလည်း ဣန္ဒြေရရ ဆက်နားထောင်၊ ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီး ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ သီရိမာအမွန်းကိုဆက်ရွက်လေဗျာ၊ စားသောက်ပြီးရင်တော့ ဟောဒီကဦးထုပ်ထဲကို ပါလာတဲ့ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ထည့်ဖို့မမေ့နဲ့၊ ဣန္ဒြေရရလာနော်၊ တွန်းလားထိုးလား မလုပ်နဲ့”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ မြက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ တံခါးမကြီးအနီးတွင် တင်ပျင်ခွေထိုင်၍ နေလေ၏။

အလှူအိမ်တွင် စားသောက်သူများလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဆက်၍ စားသောက်ရလေ၏။ ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီးကလည်း အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သီရိမာအမွန်းကိုဆက်ရွတ်လေတော့၏။

စားသောက်ပြီးစီးသူများသည် ရွှေတိုရွှေစလေးများကိုချွတ်၍ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ မြက်ဦးထုပ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ တစ်ဖက်လပ်ထိန်းဝင်းက တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“ ဗုဗ္ဗစေတနာ၊ မုဉ္ဇစေတနာ၊ ပရစေတနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်းပြီး အလှူပြုတယ်လို့သဘောထား၊ ထားတတ်ရင် မြတ်ပါတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ”

ဟုဆိုလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် အလှူအိမ်တွင် ကျွေးမွေးသော ဟင်းလျာများကို ကြည့်၍ ...

“ ဟား ဟား ဟား ... ဝက်သားနဲ့ ကြံမဆိုင်ဟင်းချို့ပါလား၊ ကျုပ်ကလည်း ဝက်သားဟင်းမြင်ရင် မစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ အလှူရှင် ဒါနမြောက်အောင် ဓားပြတိုက်ရင်း ညစာ စားသွားဦးမှပဲ၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ၊

ကျုပ်အတွက်အိမ်ဦး ခန်းမှာ ထမင်းဝိုင်းကို အမယ်အိုတွေပြင်တာမမြင်ချင်ဘူး၊
ရွာမှာရှိတဲ့ညအချောဆုံး အလှဆုံး ကွမ်းတောင်ကိုင်လေး တွေ ကိုယ်တိုင်ပြင်ရမယ် ”

ဟု အမိနဲ့ပေးလေရာ ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောကလေးများသည်
ဘုရားစင်ရှေ့တွင် စားပွဲဝိုင်း တစ်ဝိုင်း ကိုရွှေ့၍ ကော်ဇော်အသစ်၊
စားပွဲခင်းအသစ်များဖြင့် တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းစားသောက်ရန် အခမ်းနားဆုံး
ပြင်ဆင်ရလေ၏ ။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် သူ၏ လက်စွဲတော်
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထားလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း ပိတ်ထားသောတံခါးမကြီးကို
ခေါက်သံတဒေါက်ဒေါက်ကြားလိုက်ရ၏ ။ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက
စားပွဲခုံပေါ်တွင်ချထားသော ခြောက်လုံးပြူးကိုကောက်ကိုင်၍ ...

“ ဘယ်ကောင် တံခါးခေါက်နေတာလဲ ... မသာပေါ်သွားချင်လို့လား၊
ငရဲပြည်ကို ဖြတ်လမ်းက ပို့ပေး လိုက်မယ်၊ ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း ”

ဟု အမိနဲ့ပေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်လေ ၏ ။ ထိုအခါ တံခါးဝတွင်
ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသော လွန်စွာဥပမီရုပ်ကောင်းသည့်
လူတစ် ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏ ။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက မျက်မှောက်ကြုတ်၍ ...

“ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ... ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ထိုသူက အေးဆေးစွာပင် ...

“ ကျုပ်က ဘုရားကိုးဆူဆရာပါ၊ ဟိုမှာထိုင်ပြီး သီရိမာအမွှန်းကို
ရွတ်နေတာ ကျုပ်ရဲ့တပည့်၊ ကျုပ်အလှည့် ရောက်တော့မယ်၊ ဂြိုဟ်မင်းကြီးတွေကို

ပင့်ရတော့မယ် ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၍ ...

“ ဘုရားကိုးဆူဆရာနှစ်ယောက်ပင့်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ကဲ ... ဝင် ... ဝင် ကိုယ့်လူ ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေရာ ဘုရားကိုးဆူဆရာက ဘုရားစင်ရှေ့သို့ လှူဇွှတ်ရလျှောက်သွားလေ၏။ သီရိမာအမွန်းရွတ်နေသော ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီးလည်း နောက်သို့ဆုတ်ပေးလေ၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ စားပွဲဝိုင်းတွင်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံလင်နေပြီဖြစ်၏။ ထိန်ဝင်းသည် ထမင်းဝိုင်းကိုကြည့်၍ သွားရည်ယိုလာပြီး စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောလေးတစ်ယောက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ လွန်စွာလှပသော ယွမ်းအစ်လေးတစ်လုံး လာချပေးလေ၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် ယွမ်းအစ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ ဒါ ဘာဟင်းပါလိမ့် ”

ဟု ရေရွတ်၍ ယွမ်းအစ်ကလေး၏ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ယွမ်းအစ်ထဲတွင် မည်သည့်ဟင်းလျာမှ မရှိဘဲ စာရွက်ခေါက်လေးကိုမြင်ရ၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး စာကိုကောက်ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာ ...

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း

ဒီနေ့ သင် ကံဆိုးသွားပြီ သင့်ကို ကျွန်ုပ်

ဖမ်းတယ် ...

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။

သူသည် စားပွဲခုံပေါ်တွင်တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လျင်မြန်စွာယူ၍ “ချောက်” ခနဲ မောင်းတင်လိကာလသားများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသူအား အားကျဟန်ဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့အချိန်ခံရပေါင်း များလှပြီဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ခါမှ မသေခဲ့ဘူး၊ ခင်းဗျားနောက်ကို လှည့်ကြည် လိုက်ဦး ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် နောက်သို့ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကလက်တွဲတွင်ကိုင်ထားသော ကြေးစည်ဘုဖြင့် တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို လျင် မြန်စွာ ပစ်လိုက်လေ၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ သေနတ်လည်း လေထဲသို့ဝဲပျံ့ထွက်သွားပြီး အပျိုလေးတစ်ယောက်၏ ပေါင်ပေါ် သို့ကျလေရာ အပျိုလေးက “အမယ်လေးတော့ ” ဟု အလန့်တကြားထအော်လေ၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် သူ လှည့်စားခံရမှန်းသိသည်နှင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကိုထုတ်၍ ...

“သေပေတော့ ”

ဟု ကြိုးဝါးကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ပစ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်လည်း အနီးရှိ ကော်ဇော တစ်ချပ်ကိုယူ၍ ဓားမြှောင်များကို ကာကွယ်လေ၏။ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် အခြေမလှမှန်း သိသည်နှင့်

ပြတုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ဘုရားကိုးဆရာက
သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသောအသံဖြင့် ...

“ တေဇောကြေးထု မုန်တိုင်းကိုပြုတတ်သည့်၊ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၊
တန်ဆာဦးဦး၊ လက်ထိတ်ကြီးနှင့် အင်းစိန်ထောင်သို့ အရောက်ကြွပါလော ”

ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်လေရာ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက ဘုရားကိုးဆရာကို
သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ ...

“ ဆားပုလင်းမင်းအောင် အတော်သတ္တိကောင်းနေပါလား၊
သေနဲ့စေ့လို့နဲ့ တူတယ် ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

င်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အောက်တည့်တည့်တွင်ရှိသော သူ၏
စီးတော်မြင်းပေါ်သို့ ခုန်ချလေ၏။

မြင်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တဟားဟားရယ်မော၏။

“ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရေ သွားပြီဗျို့ ...
နောက်မှပဲတွေ့ကြသေးတာပေါ့ ”

ဟုဆိုကာ မြင်းကို အပြင်းမောင်းနှင်သွားလေ၏။ သူသည်
ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်မှ လက်တစ်လုံး ခြားလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆကာ
လွန်စွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

သို့သော် သူ၏ စီးတော်မြင်းကြီးသည်
ကိုက်အနည်းငယ်သို့ရောက်သောအခါ တို့ခနဲပစ်လဲသွားပြီး
တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းလည်း လေထဲသို့ လွင့်စဉ်ထွက် သူသည်
မြေပေါ်သို့တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားပြီး မြေပေါ်တွင်
နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်သွားလေ၏။ အရှိန်သေသွားသောအခါ အားယူ၍

ထရပ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ၏ မျက်နှာကို နီးကပ်စွာချိန်းထားသော
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှစ်လက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့အား
စုံထောက်များဝိုင်းရံထား ချေပြီ။ သူ၏ စီးတော်မြင်းကြီး၏ ခြေထောက်အား
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရှည်လျားသောကြိုးဖြင့် အိမ်တိုင်တွင်
ချည်နှောင်ထားသောကြောင့် မြင်းကြီးလဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သူ၏ အနီးသို့ရောက်လာပြီး
ခြောက်ခနဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေ၏။ နှုတ်မှလည်း ...

“ You are under arrest (သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဖမ်းတယ်) ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောလေ၏။
တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ...

“ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ... ဆားပုလင်းမင်းအောင် ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ သြဘာပေးကြကုန်၏။

(၂)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးခန်းအတွင်း ထိုင်၍ တန်ခိုးလွှဲခွင့်များအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စီကာပတ်ကုံးပြောပြနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောသော အကြောင်းအရာများသည် လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းရကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် မျက်တောင်မခတ်တမ်း နားထောင်နေမိ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မြင်းစီးသမားများ လိုက်မမီအောင် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ အလွန်လျင် မြန်စွာသွားလာနိုင်ပြီး ဆောင်းရာသီရေခဲပြင်၌ အဝတ်မပါဘဲ တစ်ညလုံး တရားကျင့်နေနိုင်သော တိဘက်လားမား ကြီးများကြောင်း၊ ဗြိတိသျှအရာရှိများရှေ့တွင် ရက်ပေါင်း(၄၀) တိတိ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခဲ့ပြီး ကျန်းမာ စွာအသက်ရှင်နေနိုင်သော အိန္ဒိယယောဂီကြီး ဟာရိဒတ်အကြောင်း၊ လေထဲတွင် ပျံဝဲပြနိုင်သော အင်္ဂလိပ် နတ်ဝင် သည်ဒင်နိယယ်ဒန်ကလပ်ဟုမ်းအကြောင်း၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကိုင်လိုက်ရုံဖြင့်ပစ္စည်းရှင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အလုပ်အကိုင် အတိတ်အဖြစ်အပျက်နှင့် အနာဂတ်ကံကြမ္မာကိုပါ ပြောနိုင်သူတို့ အကြောင်း၊ အရာဝတ္ထုများကို တစ်နေရာမှတစ်နေရာ တန်ခိုးဖြင့် ရွေ့လျားစေနိုင်သူတို့အကြောင်း၊ သမားတော်များ လက်လျှော့ထားရသော လူနာများကို စိတ်အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ပျောက်ကင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့အကြောင်း စသည်ဖြင့် အံ့ဖွယ်သူရဲ ပြုလုပ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို တက္ကသိုလ်မှပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး လက်ချာပေးသကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြနေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားဆုံးသောအခါ

ကျွန်ုပ်က ...

“ အိုင်ဆေး ကိုမင်းအောင် ...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တန်ခိုးလွှဲရှင်ဖြစ်နေတာ အကျင့်သီလ ကောင်းလို့ပေါ့နော် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျန်းပလေးယား မှတ်ဆိတ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိ၍ ...

“ တန်ခိုးလွှဲရှိမှုနဲ့ အကျင့်သီလကောင်းမှုက တခြားစီဗျ။ အချို့နတ်ဝင်သည်တွေဟာ အံ့ဖွယ်သူရဲ ပြသနိုင်ပေမယ့် မပြနိုင်တဲ့အခါ လိမ်လည်လှည့်စားတတ်ကြတယ်။ အချို့လွှဲရှင်တွေဟာလည်း သီလသမာဓိအားမှာ သာမန်လူတွေထက် ထူးခြားတာမတွေ့ရဘူး၊ အံ့ဖွယ်တန်ခိုးပြနိုင်တဲ့ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်ဟာလည်း စာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်တဲ့ အီတလီကျေးတောသူတစ်ယောက်ဗျ။ နောက်ပြီး အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းရေးလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပြနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သိလိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူးဗျ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကိုဖြတ်၍ ...

“ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေလဲဗျ ... ရှင်းစမ်းပါဦး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ တမလွန်ဘဝနဲ့ပတ်သက်လို့ပေါ့ဗျာ ...

တမလွန်လောကနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ရဲ့စကားတွေဟာ မညီ ညွတ်ဘူးဗျ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ဆန္ဒစွဲ၊ ဝါဒစွဲတွေ ပါဝင်နေဟန် ရှိတယ်ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ ...

“ ကိုမင်းအောင် ပြောတာတွေဟာ မှတ်သားစရာ ကောင်းလွန်းတယ်ဗျာ၊ ဆက်စမ်းပါဦး ”

ဟု ပြောပြန်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ အချို့နိုင်ငံတွေမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ဂဏန်းဝိဇ္ဇာတွေဟာ ကလေးသူငယ်တွေ ဖြစ်တာ များတယ်ဗျာ၊ သူတို့ဟာ အလွန်ရှည်လျားတဲ့ ကိန်းဂဏန်းကြီးတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း ပေါင်းနိုင်၊ နုတ်နိုင်၊ မြှောက်နိုင်၊ စားနိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒီလိုအဖြေပေးနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားခြင်းလည်းမရှိဘူး၊ အဖြေကို ဘယ်လိုသိနိုင်သလဲ ဆိုတာလည်း ပြောမပြနိုင်ကြဘူး၊ ထူးဆန်းတာ ဒီလောက်ထူးချွန်တဲ့ကလေးတွေရဲ့သင်္ချာပညာရှင်တွေ၊ သင်္ချာပါမောက္ခကြီး တွေဖြစ်မလာကြဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပဲ တန်ခိုးလွှဲရှိင်တွေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိဟာလည်း ကြာရှည်မတည်မြဲတတ်ဘူး ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

မှတ်ချက်။။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောသောစကားများသည် လွန်စွာမှန်ကန်၏။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၄၀) ကျော်က မန္တလေးမြို့၌ အဘိဓမ္မာတရားများဟော၍ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်ခဲ့သောမောင်ထွန်းကြိုင် အမည်ရှိ ကလေးသူငယ်သည်လည်း နောင်ကာလ၌ ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦးဖြစ်မလာပေ။

(စာရေးသူ)

ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို နားထောင်၍ ...

“ ကိုမင်းအောင်ပြောတော့မှပဲ တန်ခိုးလွှဲရှိင်တွေအကြောင်းသိတော့တယ်၊ ကျုပ်က ဒါတွေကို ဒဏ္ဍာရီတွေ

ယုံတမ်းစကားတွေလို့ထင်နေတာ ”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဒဏ္ဍာရီဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
မရွံ့မနီကာယ်၊ မဟာသကုဒါယီသုတ်မှာ ...

ဥဒါယီ၊ ငါ၏ တပည့်တို့သည်

များပြားသောတန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကိုပြီးကုန်၏ ။ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်လျက်အများဖြစ်သွားကုန်၏ ။ အများဖြစ်လျက် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ကုန်၏ ။
ကိုယ်ကိုထင်ရှားစေ၏ ။ ကိုယ်ကိုပျောက်စေ၏ ။ နံရံတစ်ဖက် တံတိုင်းတစ်ဖက်၊
တောင်တစ်ဖက်သို့ မထိမငြိဘဲ မြေ၌ ကဲ့သို့ သွားကုန်၏ ။ ကောင်းကင်၌
အတောင်ရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ သွားကုန်၏ ။ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သောနတ်တို့၏
နားနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်ဖြင့် နတ်လူတို့ဖြစ်သော ဝေးသော နီးသော
အသံတို့ကို ကြားကုန်၏ ။ တစ်ပါးသော သတ္တဝါပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်
ပိုင်းခြားသိကုန်၏ ...

လို့ ဟောထားတယ်ဗျ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို
နားထောင်၍ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား မချီးမွမ်းဘဲမနေနိုင်တော့ချေ။
ကိုမင်းအောင်သည် ဗဟုသုတအရာ၌ စွယ်စုံထူးချွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏ ။
သူသည် မည်သည့်ဘာသာရပ်ကိုမဆိုနဲ့နဲ့စပ်စပ် လေ့လာထားနိုင်၏ ။
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပြနိုင်၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ နောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝက အရှင်မောဂ္ဂလန်ဟာ
တန်ခိုးဣဒ္ဓိအရာမှာ အလွန်ထင်ရှားတာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလိုအားဖြင့်
တန်ခိုးဣဒ္ဓိကိုတပ်မက်ခြင်းဟာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလမ်းမှာ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့အတွက် ရဟန်းတော်တွေကို တန်ခိုးပြာဋိဟာ

မပြုဖို့တားမြစ်ထားတယ်ဗျ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ အခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးသို့
ပြာတာမောင်ရွှေ ရောက်လာပြီးလျှင် ...

“ ဆရာတို့ရေ ... လူသတ်မှု ဖြစ်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်၊ မင်းကြီးရုံးခန်းထဲကို
ကြွလိုက်ပါဦး” ဟုမထီလေးစား အမူအရာနှင့် ပြောလေ၏။ မောင်ရွှေသည်
ပြာတာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အင်းစိန်စီအိုင်ဒီတွင် မိမိကိုယ်မိမိ
စုံထောက်မင်းကြီးလောက်နီးနီးအရေးပါ အရာရောက်သူဟု
အထင်ရောက်နေသူဖြစ်၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မောင်ရွှေ၏ အမူအရာကို
ကြည့်မရသည်နှင့် ...

“ ဟေ့ကောင် မောင်ရွှေ ... ငါတို့ကား ရုံးရှေ့မှာရပ်ထားတယ်၊
အဝတ်စုတ်တစ်ခုယူပြီး ဖုန်လေး ဘာလေး ပြောင်အောင်လုပ်စမ်း၊ မင်းတို့က
မင်းကြီးစီးတဲ့ကားမှ ကားအောက်မေ့လို့လား၊ စုံထောက်အင်စပက်တော်တွေစီးတဲ့
ကားကလည်း ကားပါပဲကွ ”

ဟု အသားလွတ် ကြိမ်းမောင်းလေရာ ပြာတာမောင်ရွှေလည်း
အောင့်သက်သက်ဖြင့် ဖို့ဒ်ကားစုတ်က လေးကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်လေ၏။

မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ
စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာသေ ကလေးများဖြင့်
တန်းစီနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုစိန်မြင့်တို့အနီးတွင် ဝင်၍ တန်းစီလိုက်ရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ မင်းကြီးရှေ့သို့သွား၍ မထီလေးစား
အမူအရာဖြင့် စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဂျန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို
မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်လေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးက ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကိုကြည့်၍

...

“ အလွန်ထူးဆန်းပြီး အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့

လူသတ်မှုကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြန်ပြီနဲ့ထင်တယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊
ကန်တော်ကြီးစောင်းမှနေတဲ့ ရိုးကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာအမျိုးသမီးဆီကို
သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရောက်လာတယ်။ သေတ္တာကြီးထဲမှာအဝတ်အစားမပါတဲ့
အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကြီးကို တွေ့ရတယ်။ မန်နေဂျာ
အမျိုးသမီးကြီးဟာ အိန္ဒိယလူမျိုးရဲ့အလောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး မေ့မြောသွားလို့
ဆေးရုံတောင်တင်ရမလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့်
လူသေအလောင်းကြီးရှိတဲ့ကန်တော်ကြီးစောင်းကအိမ်ကို အမြန်ဆုံးသွားကြပါ။
လူသတ်ကောင်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးပေးပါ။ သတင်းစာသမားတွေသိရင်တော့
အမျိုးမျိုးရေးကြဦးမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်ုပ် သိပ်စိတ်ညစ်တယ်
ဆားပုလင်းမင်းအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည်
စုံထောက်မင်းကြီးရုံးခန်းမှ ထွက်၍ ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြီးမားသောအခါ ကြီးမားသော
ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံရှေ့တွင် ပုလိပ်များစောင့်ကျပ်နေသည်ကိုမြင်၍
အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို အလွယ်တကူ သိနိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မော်တော်ဆိုင်ကယ်
အစုတ်တစ်စီးကို တဖုန်းဖုန်း တခိုင်းခိုင်း အသံမြည်အောင်
စီးလာသောသူတစ်ဦးသည် ခြံရှေ့သို့ရပ်၍ ရေးကြီးသုတ်ပျာဟန်ဖြင့်ဆင်းကာ ...

“ သတင်းဦးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ”

ဟုကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက
၎င်းကိုကြည့်၍ ...

“ သတင်းထောက်အစုတ်ပလုတ်တွေ ရောက်နေပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့တော့

မျက်စိနောက်ဦးမယ် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ သတင်းထောက်အနီးသို့သွားပြီး ...

“ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... ဒီထက်ဦးတဲ့သတင်းတော့ မရှိတော့ဘူး၊

အမြန်ဆုံးသွားပေတော့၊ ကနေဒါကျွန်းရှေ့မှာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်
ကားပျက်လို့ အကူအညီမဲ့နေတုန်း လူရမ်းကားသုံးယောက်ရောက်လာပြီး ... ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အူကြောင်ကြောင် သတင်းထောက်သည် လက်ကာပြ၍

...

“ ဟိုး ... ဟိုး ... ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ၊

ကျုပ်အမြန်ဆုံးသွားမယ်ဗျို့၊ သတင်းဦးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီး တယ် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဆိုင်ကယ်စုတ်ကြီးကို ကနေဒါကျွန်းဘက်သို့

မီးခိုးတထောင်းထောင်းထအောင် မောင်းနှင်သွား လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

“ ဦးပေါ်ဦးကြီးတော့ သတင်းထောက်ကို ချောက်တွန်းလိုက်ပြန်ပြီဗျို့ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်မော၍ ...

“ ချောက်တွန်းလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဒီလူက

ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင်မှနားမထောင်တာ၊ ကနေဒါကျွန်းရှေ့မှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားပျက်နေတယ် ဆိုတာအမှန်ပဲဗျ၊ အဲဒီ မိန်းမလှလေးက
ကျုပ်မိတ်ဆွေ သူဌေးဦးရွှေကြိုင်ရဲ့သမီး၊ လူရမ်းကားသုံးယောက်
ရောက်လာတယ်ဆိုတာလည်း တကယ်ပဲဗျ၊ အဲဒီ လူရမ်းကားလေးတွေက
မိန်းမချောလေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး
ပြင်ဆင်ပေးနေတာ ”

ဟုဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့၏ ။ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်

ဤသို့ သူတစ်ပါးအား ချောက်တွန်းသည့်နေရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိသူဖြစ်၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားမဆက် တော့ဘဲ အခင်းဖြစ်ပွားရာ
အိမ်ကြီးဘက်သို့ဦးတည်၍ လျှောက်သွားလေ၏။

ခြံဝင်းထဲတွင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုတို့၏ ကားကိုတွေ့ရ၏။
၎င်းတို့လူစုသည် ထုံးစံအတိုင်း လူအထင်ကြီးအောင် အိမ်ကြီးထဲတွင်
အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ပြုနေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လွန်စွာအဖိုးထိုက်တန်သော
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်သော
လှေကားထိပ်တွင် ဝီတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ ပုံတူဆီဆေးပန်းချီကားကြီးရှိ၏။

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ကြီးမားသော မီးဆိုင်းကြီးတစ်ခုကို
ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကျော်များသည်
မီးဆိုင်းကြီးအောက်တည့်တည့်တွင် ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဘီလပ်ပြန်ဆရာပွ ဆိုသော စုံထောက်အိုကြီးသည်
ထင်းရှူးသေတ္တာအနီးတွင် လေးဖက်ထောက်၍ နှာခေါင်းကို ပွစိပွစိလုပ်ကာ
အနံ့ခံနေရလေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်ကလည်း မျက်မှောင်ကြွတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို
လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတွေးတော ဟန်ပြုနေလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကမူ
မှန်ဘီးလူးကြီးကိုထုတ်လိုက် ပေကြိုးကြီးကိုသွင်းလိုက်နှင့် လွန်စွာ
အလုပ်ရှုပ်ဟန်ပြုနေလေ၏။ ၎င်းတို့လူစုသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်
ရောက်လာသောအခါ မလိုတမာဟန်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။

ဦးပေါဦးကြီးက စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ မင်းသားရောက်လာပြီ ကိုယ့်လူ ... လူကြမ်းတွေ

နောက်ဆုတ်ပေတော့၊ ဖားတုလို့ခရုခုန်ရင် ဖင်ကျိုးရုံပဲရှိမယ် ”

ဟု မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်လေရာ
စုံထောက်ကိုတင်လှူတို့လူစုသည် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားလေ၏ ။ သို့သော်
၎င်းတို့လူစုသည် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို စကားနိုင်လှ၍ မပြောဆိုနိုင်သည်ဖြစ်ရာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သွားလေ၏ ။ သေတ္တာ၏ နံဘေးတွင် ...

ဒေါ်မေရီ
ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်း

ဟုရေးသားထားလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
သေတ္တာထဲတွင်ရှိသော အိန္ဒိယလူမျိုး၏ အလောင်းကို
သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေလေ၏ ။ သေသူ၏
နှာခေါင်းနှင့်နားများမှသွေးများယိုစီးထွက်နေ၏ ။

မည်သည်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသည်မသိပေ။ သေသူ၏
ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဝတ်အစား တစ်စုံ တစ်ရာမရှိမရှိပေ။

သေသူ၏ လက်မောင်း၊ နောက်ကျော၊ လည်တိုင်များတိုင်များတွင်
ထူးဆန်းသော ဆေးမှင်ကြောင်များကို တွေ့ရလေ၏ ။ ရိုးကုမ္မဏီမှ
မန်နေဂျာအမျိုးသမီးကြီးနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုး၏ အလောင်းသည် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍
မရပေ။

အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ချောမောလှပသော
မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိနေ၏ ။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က သူမအား
မန်နေဂျာအမျိုးသမီးကြီးနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလိုက်သောအခါ သူမက
ဒေါ်မေရီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲတွင်

ဆေးကုသခံယူနေကြောင်း ပြောဆိုကာကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရှေ့မှဦးဆောင်၍ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော မျက်နှာဖြူမလေးကိုကြည့်၍ ဦးပေါ်ဦးကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ လှလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မိန်းမတွေနဲ့ ဆီနဲ့ရေလို ကွာတာပဲ ”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ မျက်နှာဖြူမလေး၏ ချောမောလှပပုံကို သတိထား မိဟန်မတူဘဲ သူမ၏ နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ရောက်သောအခါ ကုလားဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ဆေးကုသမှုခံယူနေသော ရိုးကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာအမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ သူမသည် ကပြားမလေးတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူမက မြန်မာဘာသာဖြင့်ပင် ...

“ မေးချင်တာ မေးနိုင်ပါတယ်ရှင် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ဒီနေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာကနိုးတော့ ခြံစောင့်ကုလားရောက်လာပြီး ခြံရောက်လာပြီးခြံရှေ့မှာ ကျွန်မနာမည်နဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရောက်လာနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ခြံစောင့်ကုလားဟာ မနက်ဆိုရင် ကန်တော်ကြီးစောင်းကို လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပါတယ်၊ သူလမ်းလျှောက်ထွက်တုန်း သေတ္တာကြီးကို ဧည့်ခန်း ထဲသွင်းပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်ပါတယ်၊ သေတ္တာကို သော့ခလောက်နဲ့ ခတ်ထားပြီး သော့တန်းလန်း တွေ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်သေတ္တာကို အလွယ်တကူ ဖွင့်လို့ရပါတယ်၊ သေတ္တာကို အလွယ်တကူ ဖွင့်လို့ရပါတယ်၊ သေတ္တာ လည်းပွင့်ရော စက်ဆုပ်စရာအလောင်းကြီးကို တွေ့ရတာ ပါပဲရှင်၊ ကျွန်မလည်း လန့်ပြီးမေ့မြောသွားပါတယ် ”

ဟုဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ သေသူကို ဒေါ်မေရီ လုံးဝ မသိပါဘူးနော် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူမက ခေါင်းခါ၍ ...

“ မသိပါဘူးရှင် ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ဒေါ်မေရီ အိန္ဒိယမှာ နေထိုင်ဖူးပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ဒေါ်မေရီက အလည်အပတ်အနေဖြင့် တစ်လခန့် နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်းဖြေလေ၏။ ။ ထိုနောက်တွင်မူဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဒေါ်မေရီကို အားပေးစကားပြော၍ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့လေ ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှရောက်သောအခါ ကိုမင်းအောင်က သေတ္တာကြီးအနီးသို့ သွား၍ လက်ဖြင့်နှိုက်ကာ သေတ္တာ အောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ခြစ်ထုတ်၍ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။

ထိုစဉ် စုံထောက်မင်းကြီးရောက်လာသဖြင့် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြီး လျှင် မင်းကြီး၏ ကားစီသို့အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြိုဆိုလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် အသင့်ယူဆောင်လာ သော ထီးကြီးကို ဖွင့်၍ မင်းကြီးအား မိုးလေ၏။ ဘိလပ်ပြန်ဆရာပွကြီးက မင်းကြီး၏ ဆေးမီးညှိရန် မီးခြစ်ကို အသင့်ကိုင်ထားလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း မင်းကြီးအား ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို အသင့်ကိုင်ထား လေ၏။

မင်းကြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဘိလပ်ပြန်ကြီးက လွန်စွာရိုကျိုးသော အမူအရာနှင့်ဆေးညှိရန် မီးခြစ်ပေးလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကမူ ယပ်တောင်ကို စတင်ခတ်လေတော့၏။

၎င်းတို့၏ အမူအရာမှာ

စုံထောက်အင်စပက်တော်ကြီးများနှင့်ပင်တူနေလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍
ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ဒီလူတွေ အရှက်ကန်းကုန်နေပြီဗျာ၊ သူတို့ကို ကြည့်ပြီးမင်းကြီးက
မြန်မာလူမျိုးတွေကို အထင်သေး လောက်တယ် ”ဟု စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့်
ပြောဆိုလေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှ
အလောင်းကြီးကိုကြည့်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ သဲလွန်စကောက်လို့ရပြီလား ဆားပုလင်းမင်းအောင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ သေသူဟာ နယ်နယ်ရရ လူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး၊
လောကီပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော်လေး တီးမိခေါက်မိတဲ့သူပဲ၊
သူ့ကိုတိုက်ခိုက်သွားတဲ့သူဟာ အဆင့်မြင့်တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်တစ်ယောက်၊
သေသူရဲ့ နားအုံနှစ်ဖက်ကို လက်ဖနောင့်နဲ့ ရိုက်ပြီး အသေသတ်သွားတာပဲ၊
ဒီထင်းရှူးသေတ္တာကြီးဟာ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့နေရာကပဲ၊
ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးမှာ ဆေးမှုန့်တွေတွေ့ရတယ်၊ သေသူနဲ့ ရိုးမကုမ္ပဏီက
မန်နေဂျာအမျိုးသမီးကြီးဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲဆိုတော့
သဲလွန်စကောက်လို့မရသေးဘူး၊ လောလောဆယ်ဆယ် တော့ ဒီလောက်ပဲ
ပြောနိုင်သေးတယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကမ်းနားဘက်ကို
သွားချင်သည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးပေါ်သို့ တက်လေ၏။
“ ထိုအချိန်တွင် ဦးပေါ်ဦးကြီးချောက်တွန်းလွှတ်လိုက်သော အူကြောင် ကြောင်
သတင်းထောက်သည် ဆိုင်ကယ်စုတ်ကြီးနှင့် ကားအနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ”

သတင်းထောက်သည် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ

အမူအရာဖြင့် ...

“ မိတ်ဆွေကြီးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲဗျာ၊
ကျုပ်တော့သတင်းဦးရလိုက်ပြီ၊ ဓာတ်ပုံတောင် ရလိုက် နိုင်တယ်”

ဟု ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်
အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ...

“ ဘယ်လိုသတင်းဦးရလိုက်တာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။ သတင်းထောက်ကရွှင်ပျသော
အမူအရာနှင့် ...

“ ကျုပ်ဆိုင်ကယ်လည်း ကနေဒီကျွန်းထိပ်ကိုရောက်ရော
လူရမ်းကားသုံးယောက်ဟာ လူပြတ်တာကို အခွင့် ကောင်းယူပြီး မိန်းမချောလေးကို
ဆွဲလားလွဲလားလုပ်ဖို့ကြံတာဗျ၊ မိန်းမချောလေးကလည်း ဆတ်ဆတ်ကြဲ လေးဗျ၊
လူရမ်းကားတစ်ယောက်ရဲ့ပါးကို လက်သံ ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်တယ်၊
ကျုပ်ကလည်း လက်သွက်သွက်နဲ့ ဒီမြင်ကွင်း ကို ဓာတ်ပုံအရရိုက်နိုင်လိုက်တယ်ဗျို့”

ဟုပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်သည်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက
ချောက်တွန်းလွှတ်လိုက်သော်လည်း အူကြောင်ကြောင်သတင်းထောက်မှာ
ကံကောင်းသွားပုံရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို စတင်မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။

လမ်းတွင် ကိုမင်းအောင်က ...

“ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ဖြစ်တည်မှုမှာ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနဲ့
စိတ်အားထက်သန်စွာ ထိုးထွင်းဖန်တီးမှုစွမ်းဟာ အလွန်အရေးပါတယ်ဆိုပေမယ့်
ကံကြမ္မာရဲ့အဓိကကျတဲ့အပိုင်းကိုလည်း ထည့်မတွက်လို့မရဘူးဗျ၊ ခုနကဖြစ် ရပ်ကို

ဥပမာအနေနဲ့ကြည့်ဗျာ၊ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျီစယ်လိုတဲ့သဘောနဲ့ သတင်းထောက်ကိုနောက်ပြောင်ခဲ့တာဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကို ကံကြမ္မာက ဖေးမလိုက်တော့ သတင်းဦး သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကို ရလိုက်တယ် ”

ဟု မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသောစကားကို ဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကမ်းနားဘက်သို့ ရောက်သောအခါကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေသော လော်ရီကားကြီးများကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။

အစိမ်းရောင် လော်ရီကားကြီး၏ ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကားအနီးသို့ အနီးကပ်မောင်း၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထို့နောက် ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဒရိုင်ဘာကို မေးမြန်းလေရာ အလုပ်သမားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ လမ်းညွှန်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်ဗျာ၊ ကားပေါ်ကခဏ ဆင်းပါဦး ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကားပေါ်မှဆင်းလေ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ကိုမင်းအောင်က ဒရိုင်ဘာကို သွားရောက်တွေ့၍ ...

“ ဒီနေ့မနက် ကန်တော်ကြီးစောင်းက ဒေါ်မေရီဒြီရှေ့မှာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးချသွားတာ မိတ်ဆွေရဲ့ ကားလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရိုင်းစိုင်းဟန်ရှိသော ဒရိုင်ဘာက ...

“ ကုန်မရလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားမှာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ... မသိဘူးဗျာ ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ ကောင်းကောင်းဖြေပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့က တာဝန်အရမေးတာပါ ”

ဟုချိုသာစွာပြောလေ၏။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာက ...

“ မင်းတို့ဘာကောင်တွေလဲ ... ငါ့ရှေ့ကထွက်သွားစမ်း ”

ဟု ရိုင်းစိုင်းစွာပြောဆိုလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်

မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ လျင်မြန်စွာထ၍ ဒရိုင်ဘာလည်း ထိုင်ခုံနှင့်အတူ နောက်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျလေ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူများလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲထ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်ကာ ခြောက်ခနဲ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ကိုမင်းအောင်က ဒရိုင်ဘာ၏ ဓားကိုင်လက်ကို ခြောက်ဖြင့်ခတ်လိုက်ရာ ဓားမြှောင်သည် လေထဲသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး အောက်သို့ကျလာသောအခါ ကိုမင်းအောင်က အလိုက်သင့်လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော ဒရိုင်ဘာ၏ မေးရိုးကို ခြေဖြင့်နှစ်ချက်ဆင့်ကန်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲရှိ စုံထောက်ကတ်ပြားကိုထုတ်၍ ကြည့်ရှုနေသူများဘက်သို့ လှည့်၍ ပြကာ ...

“ ကျုပ်တို့က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေပါ ”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေ၏။ မောက်မာသောဒရိုင်ဘာမှာမူ အခန်းထောင့်တွင် လဲကျပြီး ညည်းညူး လျက်ရှိလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ထိုသူ၏ အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး ကုပ်မှဆွဲ၍^{၀၀} တွန်းကပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“ ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်း ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ဆိုလိုက်ရာ ကြောက်ရွံ့နေသောဒရိုင်ဘာက ...

“ ဒီ ... ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ကားက မြင်းခြံက

ရူဝံဆေးပေါ့လိပ်တွေကို ရန်ကုန်ကို သယ်ပို့ပေးရတာ ပါ။ ဒီအပတ် ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်မှာ ဒေါ်မေရီကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းလို့ လိပ်မူထားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာ ကြီးပါလာပါတယ်။ ရူဝံဆေးပေါ့လိပ်ပိုင်ရှင်တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှမမှာလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို မှာလိုက်ဖို့ မေ့နေတယ်ထင်လို့ ကန်တော်ကြီးစောင်းကိုသွားပြီး ဒေါ်မေရီခြံရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဆရာ ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေး၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ၎င်း၏ မေးခွန်းကို ဒရိုင်ဘာအား ကုပ်မှ ဆွဲ၍ ရေခဲတိုက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏ ။

ရေခဲတိုက်သို့ရောက်သောအခါ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲတွင်ပါလာသော အိန္ဒိယလူမျိုး၏ အလောင်းကြီးကို ပြသလေရာ ဒရိုင်ဘာသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ ရူဝံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဦးရူဝံပါလား ”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လေတော့၏ ။ ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရူဝံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေရာ ဒရိုင်ဘာက ကိုရူဝံသည် မိန်းမမရှိသောလူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတွင် ညီမတစ်ယောက်သာရှိကြောင်း၊ ရူဝံဆေးလိပ်သည် အသင့်အတင့်သာအောင်မြင်သော်လည်း ကိုရူဝံသည် ငွေကြေး ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကိုစုဆောင်းရန် ဝါသနာရှိကြောင်း စသည်ဖြင့်ပြောပြလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒရိုင်ဘာ၏ ပြောစကားများကို သေချာစွာနားထောင်၍ ဒရိုင်ဘာအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဒရိုင်ဘာကိုကြည့်၍ ...

“ စီအိုင်ဒီကို ခေါ်ပြီး ခြေသလုံးကို မျဉ်းလုံးနဲ့လိုမ့်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ မနက်ဖြန် ပြည်မြို့ကိုသွားမယ်ဗျို့၊ အိုင်ပီတို့လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ ”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ကျုပ်လိုက်မယ်ဗျာ၊ ခရီးမထွက်ရတာ ကြာပြီ၊ အလှည့်အပြောင်းလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ဇနီးချောမေကို မတိုင်ပင်ရသေးဘဲရှိသဖြင့် အဖြေမပေးရဲသေးဘဲရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသော ဦးပေါ်ဦးကြီးက

...

“ ဟေ့လူ ... မိန်းမကို ဒီလောက်ကြောက်ရသလား၊

မိန်းမရှိခိုးသွားမကျိုး၊ မိန်းမရှိသေအသက်ရှည်ဆိုတာ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးပဲ ”

ဟု ဘိန်းစားချင်းအတူတူ

တစ်မူးပိုရှုသွားလေရာအောင့်သည်းအောင့်သက်နှင့် ခံလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကိုရိပ်စားမိသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စကားလွှဲသည့်အနေဖြင့် ...

“ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို စတင်လိုက်တာပဲဗျ၊

ပျော်ရုံသက်သက်နဲ့တော့ ခရီးထွက်တာမကောင်းပါဘူး၊ ခရီးတစ်ခုကနေ

တစ်ခုခုရအောင် မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အိုင်ပီတို့ ခရီးထွက်တာ

အချိန်ဖြုန်းတာသက်သက်ပဲ၊ ခရီးသွားရင်းငေးမောကြည့်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊

ဒေသတစ်ရပ်ချင်းရဲ့ ထူးခြားမှုကို သတိထားကြည့်ဖို့လိုတယ်၊ အချိန်တိုင်းမှာ

စူးစူးစမ်းစမ်းရှိပြီး ဂရုတစိုက်မှတ်သားဖို့ လိုတယ်၊ ကိုယ်ရောက်ဖူး တဲ့ဒေသတွေနဲ့

နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဘာခြားနားလဲဆိုတာ မှတ်သားဖို့သင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခရီးမသွားရင်

မရှိမဖြစ် ပါရမယ့် ဝန်စည်လွယ်ကတော့ စူးစမ်းမှုပါပဲ ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းခါ၍ ...

“ ကျုပ်ကတော့ ကိုမင်းအောင်လို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရထားပဲစီးစီး သင်္ဘောပဲစီးစီး စီးတဲ့နေရာမှာ အိပ်ပြီး လိုက်မှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကိုမင်းအောင်းက ဂျူဗလီဟောတွင် ပြဿမည့် ဂျပန်ရုပ်သေးအကကို ကြည့်ရှုလိုသေး၍ ညနေစောင်းမှ ခရီးဆက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်းသို့ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်သုံးယောက်သည် ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးသည်
မှော်ဘီမြို့သို့ရောက်သောအခါ မြင်းလည်းများ၊ လူများ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့်
ကားကိုအရှန်မြင့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
မြက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ မြင်းစီးလာသော လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ...

“ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းပါလား ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုသူသည် မြင်းကို ကားလမ်းမှဆင်း၍
တောလမ်းအတိုင်း စီးနှင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ပုလိပ်အဖွဲ့အတော်များများက အလိုရှိနေတဲ့
တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြတစ်ဦးပါ။ ဒီလူဟာ ကြံ့ရည်ဖန်ရည် ကောင်းပြီး
သေရဲသတ်ရဲတဲ့အတွက် ဒီနေ့အထိ သူ့ကို ဘယ်ပုလိပ်မှ ဖမ်းလို့မမီနိုင်သေးဘူး၊
သတ္တိလည်း အလွန်ကောင်းတဲ့ကောင်ဗျာ၊ ခရီးသွားဟန်လွဲ ဒီကောင်ကို
အမိဖမ်းရမယ်၊ ဒီကောင် ဒီနေ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဓားပြ တိုက်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

ဟုဆိုကာ တောလမ်းအတိုင်း ကားကိုမောင်းနှင်၍

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ သို့သော် လမ်းသည်
ကြမ်းတမ်းသောလမ်းဖြစ်လေရာ ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ
မောင်းနှင်ရလေရာ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း၏ မြင်းကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေ၏။

ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်၍ လှည်းတစ်စီးငှားရမ်းပြီး
ထိန်ဝင်းနောက်သို့ မှန်းဆ၍ လိုက်ရ ပြန်၏။

လှည်းလမ်းအတိုင်း တစ်နာရီကျော်မျှ မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ
ညမှောင်ရီသမ်းစပင်ပြုနေလေ၏။

လှည်းသမားက ...

“ရှေ့ကရွာမှာအလှူရှိတယ်ဆရာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ဖျစ်တီး၍ ...

“ဟုတ်ပြီ ... ထိန်ဝင်း ဒီအလှူမှာ ဓားပြတိုက်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားမဆုံးမီ
သေနတ်တစ်ချက်ကို ဒိုင်းခနဲကြားလိုက်ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ရွာထဲမှ
ကာလသားအချို့သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာဟန်ဖြင့်ပြေးထွက်လာကြ၏။ ၎င်းတို့သည်
ကျွန်ုပ်တို့လှည်းကို မြင်သောအခါ ...

“မိတ်ဆွေတို့ ရှေ့ဆက်မသွားကြနဲ့၊ ကျုပ်တို့ရွာက အလှူမှာ
တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း ဓားပြတိုက်နေတယ် ”

ဟုသတိပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်တို့က တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းနောက်ကို
ဖမ်းဖို့လိုက်လာတဲ့ ပုလိပ်တွေပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးဆောင်၍

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဘုရားကိုးဆူပွဲ၌

တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြတစ်ဖက်လပ်ထိန်းဝင်းအား ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ဘုရားကိုးဆူဆရာအယောင်ဆောင်၍ စွန့်စွန့်စားစား ဖမ်းဆီးသောအခန်းသည်
လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စာရှုသူများဦးဦးဖျားဖျား
ဖတ်ရှုစေလိုသော စေတနာကြောင့်ဤစာအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးခန်းတွင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်သုံးယောက်သည် တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်း
ဆိုသော လူစွန့်စားဓားပြအား ခက်ခက်ခဲ ခဲဖမ်းဆီးပြီးနောက် ထိုနေ့ည ရွာတွင်ပင်
အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ ။ ရွာသူကြီးနှင့်ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား
လူစွမ်းကောင်းများ သဖွယ် ဝိုင်းဝန်းချီးမွမ်းကြကုန်၏။

အထူးဧည့်သည်အနေဖြင့်လည်း

စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့်တည်ခင်းဧည့်ခံကြ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းအား
နွားလှည်းငှားခဲ့သော ရွာသို့ရောက် သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းကို ဦးပေါ်ဦးကြီးက အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို
ခေါ်သွားပေးပါ။ ထိန်ဝင်းကို အမှု တစ်ပုံကြီးအတွက် အလိုရှိနေတယ်။ စီအိုင်ဒီမှာ
ထိန်ဝင်းကို စစ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အိုင်ပီ ကတော့
ကြုံရာကားနဲ့ ပြည်ကိုဆက်သွားကြမယ် ”

ဟုပြောဆိုကာ ဦးပေါ်ဦးကြီးအား တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းကို
ခေါ်ဆောင်သွားစေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မှော်ဘီမြို့တွင်
ကားကြိုစောင့်နေစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏
မိတ်ဆွေပန်းတိမ်ပိုင်ရှင်မိသားစုသည် ပြည်မြို့ရှိ ဆွေမျိုးများ၏
အလှူသို့ဒေါ်ချစ်ကားကြီးဖြင့် ထွက်လာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရွှေပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်က ...

“ ကားပေါ်မှာ ကျုပ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်အပြင်
ကလေးတွေနဲ့မိန်းမပျိုတွေပဲပါတယ်၊ ကိုမင်းအောင် တို့လိုက်လာတော့
အဖော်တောင်ရသေးတယ် ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝမ်းသာအားရခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
တိုက်ကြီးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ထမင်း ဆိုင်သို့ဆင်း၍
တပျော်တပါးစားသောက်ကြလေ၏။ ဒေါ်ချစ်ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများမှာ
ရွှေပန်းထိမ်ပိုင် မိသားစုအပြင် ဆွေမျိုးနီးဆပ်တော်သော
မိန်းမပျိုလေးများဖြစ်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးသည် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသကဲ့သို့
စည်စည်ကားကားရှိလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ချစ်ကားကြီးကို တအိအိမောင်းနှင့်၍
ခရီးဆက်ခဲ့ရာ လက်ပံတန်းမြို့လွန်သည်နှင့် ကားလမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်
ကျိုးကျနေပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူသုံးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုလူသုံးယောက်ကိုကြည့်၍
မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။

သူ၏ နှုတ်မှလည်း ...

“ ကျုပ်တို့ဓားပြတိုက်ခံရပြီ ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ရွှေပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်လင်မယားက ...

“ ကယ်ပါဦး ကိုမင်းအောင် ”

ဟုထိတ်လန့်စွာပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ကာပြု၍

...

“ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရပါဘူး ”

ဟု အာမခံလေ၏။ ဓားပြများသည် ကားရပ်သွားသောအခါ

ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်သူများကိုကြည့်၍ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ ဟား ဟား ဟား ... အလှူကို သွားမလို့နဲ့တူတယ်

ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲတွေနဲ့ပါလား၊ ကဲ ... ကားဆရာ ကားကိုလမ်းဘေး ကိုမောင်းစမ်း၊ ရုတ်ရုတ်ဂုတ်ဂုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အားလုံးမသာပေါ်သွားမယ် ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ရွှေပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်မိသားစုနှင့်တကွ

ကားပေါ်တွင်လိုက်ပါသူမိန်းမပျိုများသည် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရှာ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်လေရာ ၎င်းကလေသံတီးတိုးဖြင့်

...

“ ကားပေါ်မှာ ကလေးနဲ့ မိန်းမပျိုတွေပါနေတယ် အိုင်ဝီ၊

ဓားပြအင်အားက ဘယ်လောက်ရှိလဲမသိသေးဘူး၊ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဓားပြများသည် ကားကို တောလမ်းအတိုင်း

အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်စေပြီး မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူနှင့် ဓားပြအဖွဲ့သားများကို တွေ့ရလေ၏။

ဓားပြစုစုပေါင်း(၁၀)ယောက်ခန့် ရှိ၏။ ကလေးငယ်များသည်

ဓားပြများ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ

ငိုယိုလေ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည်ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို လှည့်၍ ပင်မ ကြည့်ဘဲ

ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင်ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေ၏။ ထိုသူသည် သွေးအေးလှပါတကား

ဓားပြများသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလေ၏ ။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားပေါ်မှ နောက်ဆုံးဆင်းလေ၏ ။

ထို့နောက် မြေကွက်လပ်သို့
လွန်စွာကြည့်ကောင်းအောင်လျှောက်သွားလေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်၏ အမူအရာ
သည်ဓားပြများအလယ်တွင် ရောက်နေသူတစ်ဦးနှင့်မတူဘဲ
အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးအတွင်း လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦး ကဲ့သို့ ရှိလေ၏ ။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက် ဖြည်းဖြည်းစွာလှည့်၍
မြက်ဦးထုပ်ကိုပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုမင်းအောင်ကိုမြင်သောအခါ ...

“ ဟား ဟား ... ယုန်ထောင် ကြောင်မိပါလား ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊
အခုလို မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲပြန်ဆုံတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ
”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုအခါကျုပ်လည်း ဓားပြခေါင်းဆောင်၏
မျက်နှာကိုသေသေချာချာ ကြည့်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ရန်သူဟောင်းကြီး
ဘရွေ ဖြစ်မှန်းသိ၍ ထိတ်လန့်သွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကဲဆိုးလေပြီ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဘရွေအား လွန်ခဲ့သော(၅)နှစ်ခန့်က
ဓားပြမှုနှင့် ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူး၏ ။ ဘရွေသည် ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ
ဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။

ကိုမင်းအောင်သည် ဘရွေအား တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခိုက်ပြီး
လက်ရဖမ်းဆီးခဲ့ဖူး၏ ။ ဘရွေသည် ထိုစဉ်ကပင်ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား
ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ညှပင်းချ၍ ...

“ ဘရွေ ... ခင်ဗျား နောင်တ မရသေးဘူးလားဗျာ၊ကျုပ်ခင်ဗျားကို

ထောင်ထဲ ထပ်မံသိရှိချင်ဘူးဗျာ ”

ဟုဆိုလိုလေရာ ဘရွှေက တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ... ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊

သတ္တိကမခေါ်လားဗျာ၊ အခု ခင်ဗျား ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားပါဦး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ထောင်ထဲမှာ(၅)နှစ်လောက် နေလိုက်ရတာ ကိုမမေ့ဘူးဗျာ အဲဒီ အကြွေးကို ခင်ဗျား ဒီနေ့ပြန်ဆပ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားကို ဟောဒီသေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်လောက် ပစ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ ”

ဟုဆိုလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ရွှန်ပလေယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တောက်ထုတ်လိုက်ပြီး မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် ...

“ တစ်တောင့်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ ဘရွှေက ...

“ ကျေနပ်ပါပြီဗျာ၊ ကျေနပ်ပါပြီ၊

ကျည်ဆန်တစ်တောင့်နဲ့အသက်ပြင်းလွန်းလို့ ခင်ဗျားမသေရင် ခင်ဗျား ကံပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ခင်ဗျားစကားတည်ပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ကို

သေနတ်တစ်ချက်ပစ်ပြီးရင်တော့ မဆိုင်တဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား ပြန်လွှတ်ပေးရမယ် ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေရာ ဘရွှေက ရယ်မော၍ ...

“ ဟား ဟား ဟား ... ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုအသေသတ်ပြီးမှ

ကျန်တဲ့လူတွေကို မလိုချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဘေးမသီရန်မခဘဲ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ကျုပ်ကတိပေးတယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရင်ကိုကော့၍ ...

“ ကဲ ... ပစ်ဗျာ၊ တစ်ချက်ပစ်လို့ ကျုပ်မသေရင်တော့ ခင်ဗျားကံပေါ့ ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ကြည့်ရှုနေသူအပေါင်းသည် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုမင်းအောင်၏ သူရသတ္တိကိုလည်း မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ သေနတ်ပြီးဆေး ရှိလေသည်လားမသိ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ကော့ပေးနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ...

“ ကိုမင်းအောင် ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ ”

ဟု စိုးရိမ်စွာ မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြုံး၍ ...

“ ဘာမှမပူနဲ့ အိုင်ပီ၊ ကျုပ်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်ဗျ ”

ဟုအေးဆေးစွာ ပြောလေ၏။ ထိုစဉ် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ...

“ ဒီမှာကြည့် ... ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ကျုပ်သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန် (၆) တောင့်ရှိတယ်၊ ငါးတောင့်ကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီ၊ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်တစ်တောင့်ပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကျည်တစ်တောင့် တည်းပစ်မှာပါ၊ ကျုပ်စကားကိုယုံပါ ”

ဟု ရယ်မော၍ ပြောဆိုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေကို မထီလေးစား အမူအရာနှင့်ကြည့်၍ ...

“ ကျုပ်ကို ပစ်မယ့်သေနတ်က ဘာအမျိုးအစားလဲဗျ၊ အကယ်၍ သေမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လို သေနတ်မျိုးနဲ့ ပစ်တယ်ဆိုတာ သိသွားချင်လို့ပါ ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘရွှေက ခေါင်းတဆိတ်ဆတ်ညိတ်၍ ...

“ သတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာလည်း ကြီးထိုက်ပါပေတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့် ... ခင်ဗျားကိုပစ်မဲ့သေနတ် ”

ဟုဆိုကာ ကိုမင်းအောင်အား သေနတ်ကိုပစ်ပေးလိုက်၏ ။
ကိုမင်းအောင်သည် သေနတ်ကိုဖမ်းယူလိုက်၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်လက်သို့ သေနတ်ရောက်သွားသောအခါ ဓားပြများသည် သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်လေ၏ ။

ကိုမင်းအောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကြည့်၍ ...

“ ကိုလ်အမျိုးအစားသေနတ်ပါလားဗျာ၊ ခြောက်လုံးပြူးထဲမှာတော့ ဒီအမျိုးအစားဟာ စိတ်အချရဆုံးပါပဲ၊ ကိုင်တွယ်လို့လည်းကောင်းတယ်၊ အလေးချိန်လည်းစီးတယ်၊ ထိချက်လည်း သေချာတယ် ”

ဟုဆိုကာ ဆုံလည်ကိုလှည့်၍ ကျည်တောင့်ကိုထုတ်ကြည့်ကာ ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘက်သို့ ပြန်ပေး လိုက်လေ၏ ။ ပြီးနောက် ...

“ ကဲ ... ပစ်ချင်လည်း ပစ်တော့ဗျာ၊ ကားပေါ်ကလူတွေက ပြည်မြို့က အလှူတစ်ခုကို သွားမလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက မပစ်ဘဲအချိန်ဆွဲနေရင် ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ အလှူပွဲသွားဖို့နောက်ကျနေဦးမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကြည့်ရှုနေသူအပေါင်းသည် ကိုမင်းအောင်၏ စကားကိုနားထောင်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား လေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်သည် မိမိအသက်ထက် သူတစ်ပါးအလှူနောက်ကျမည့်အရေးကို စိုးရိမ်နေသလားမသိ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ အိုင်ပီရေ ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသေနိုင်ပါဘူး၊ မတော်တဆ သေဆုံးခဲ့ရင်လည်း အခုတည်းက နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ ”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်ရာ

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင်လွန်စွာဆိုနစ်ကြေကွဲသွားလေ၏။ ကိုမင်းအောင် နှင့်ကျွန်ုပ်သည် အတူတူလက်တွဲ၍ အမှုတွဲပေါင်းများစွာကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းလိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သည် ကျွန်ုပ်အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကယ်တင်ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် လွန်စွာအစွမ်းထက်လှသည်ဆိုသော လူဆိုး ကြီးများကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

သူ့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူမသေခဲ့၊ ယခု မပြောပလောက်သော လမ်းပြဓားပြတစ်ဦး၏ လက်ချက်နှင့်သူသေဆုံးရတော့မည်လော။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သေဆုံးခဲ့လျှင်မူ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ထဲတွင်ရှိသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ ဓားပြများနှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မထီလေးစားကြည့်၍ ...

“ ခင်ဗျားလို မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့မှာ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ထူးချွန်တဲ့စုံထောက်မျိုးကို သတ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ... ဘုရားသာတ၊ပေတော့ ”

ဟုဆိုကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုမင်းအောင်၏ ရင်ဝသို့ တည့်မတ်စွာချိန်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်နေပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလာလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ အေးဆေးစွာနှင့်ရင်ကော့ပေးနေ၏။ ကြည့်ရှုသူအပေါင်းသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ အသက်ပင်ဝဝမရှုရဲကြပေ။ ကလေးများ၏ ငိုသံများက တိုးတိတ်သွားလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေက သေနတ်ကိုဒိုင်းခနဲမြည်အောင်ပစ်လိုက်၏။

၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ယမ်း ငွေ့များ လှိုင်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရင်ကော့၍ ရပ်နေဆဲရှိ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မည်သည့်ဒဏ်ချက်မျှ ရှိပုံမရ။

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေသည် သူ၏ မျက်လုံးကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ ခင်ဗျားက သေနတ်ပြီးနေတာကိုး၊ တကယ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သေနတ်ပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတိအတိုင်း အားလုံးကို အသက်ချမ်း သာပေးလိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနီးသို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားပြီး သူ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ...

“ ဝမ်းသာလိုက်တာကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ကျုပ်က စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ဗျာ၊ ကိုမင်းအောင်သေနတ်ပြီးတာ မသိဘူး၊ ကိုမင်းအောင်သာသေသွားရင် ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ သူသေကိုယ်သေ ချမှာဗျ ”

ဟု ရွှင်မြူးစွာပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ...

“ စိတ်မပူပါနဲ့အိုင်ပီရယ်၊ ကျွန်တော် မသေနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ရယ်မောကာ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်မိသားစုလည်း ဓားပြများက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်ပေးသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ကားပေါ်သို့တက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာလည်း ကားကို တောလမ်းအတိုင်း နောက်ပြန် မောင်းထွက်ရန် ပြင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်သို့တွယ်ကပ်၍ တက်လိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘရွှေကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍ ...

“ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ထောင်ထဲ ပို့ရဦးမှာပဲဗျို့၊ ရော့ ... ခင်ဗျား ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူး ”

ဟု ဆိုကာ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးလေးကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်လိုက်၏။ ဘရွှေသည် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးလေးကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

ဓားပြများ၏ လက်မှ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူအပေါင်းသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ သူရသတ္တိကို ချီမွမ်းကြ၏။ ကလေးငယ်များကပင် ကိုမင်းအောင်အား ...

“ ဦးလေးကြီးက သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့တိုးကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ ကလေးတွေက ချီးမွမ်းတော့ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်မလုံဘူးဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ ကိုမင်းအောင် သတ္တိရှိလို့ ချီးမွမ်းတာပဲဗျာ၊ ဘာမလုံစရာရှိလို့လဲ ”

ဟုပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်ပြီးဆေးရှိလို့ သတ္တိရှိရှိနဲ့ သေနတ်ပစ်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘရွှေကို မျက်လှည့်ပြလိုက်တာ ”

ဟု ရယ်မောစွာပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ ဘာ ... ဘရွှေကို မျက်လှည့်ပြလိုက်တာ ဟုတ်လား၊ ရှင်းပါဦးဗျာ ”

ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ပျော်ပလေယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်ခဲလျက် မီးခြစ်ကိုခြစ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ ပြီးမှ ...

“ မိန်းမပျိုနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးပါတဲ့ကားကို ဓားပြတိုက်ခံရလို့ ကျွန်တော် အကြံရခက်သွား တာ အမှန်ပဲ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ဓားပြတွေကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်တွေ ကိုထိမှန်သွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဘရွှေက ကျွန်တော့်ကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ပစ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီလို့ ရိသဲ့သဲ့ ပြောတယ်ဗျ။ သူ့စကားနားထောင်ပြီးအကြံရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘရွှေကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခွင့်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကိုပစ်မဲ့ သေနတ်ကို ပရိယာယ်နဲ့တောင်းယူလိုက်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်၏ စကားကိုဖြတ်၍ ...

“ တောင်းပြီးဘာလုပ်သလဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့အမြင်မှာတော့ ကိုမင်းအောင် ဒီအတိုင်း ပြန်ပေးလိုက်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ဒါ မျက်လှည့်ပညာကို သုံးလိုက်တာဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ပစ်မယ့်ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကို ထုတ်ကြည့်သလိုလိုနဲ့ လက်မနဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကို နဲ့ချိုးလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး လက်ထဲမှာအသင့်ဆောင်ထားတဲ့ စက္ကူပါးလေးနဲ့ ကျည်ဆန်ထက်ပိုင်းကျိုးကိုပိတ်ပြီး ဆုံလည်ထဲပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ စက္ကူပါးနဲ့ပိတ်ရတာ က ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးမရှိ တော့ ယမ်းမှုန့်တွေထွက်မကျအောင်လို့ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဘရွှေကို သေနတ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘရွှေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဗလာကျည်ဆန်နဲ့ပစ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ။ အိန္ဒိယက

မျက်လှည့်အဖွဲ့ကြီးတွေမှာ ဒီလို ပြကွက်မျိုး ပြလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီမျက်လှည့်နည်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ မျက်လှည့်ဝိဇ္ဇာကြီး ဦးဘိုခင်ဆီက သင်ထားတာဗျ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို တအံ့တဩ နားထောင်၍ ...

“ ပိုင်ပါပေ့ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ အသက်ကို မျက်လှည့်ပြကွက်လေးတစ်ကွက်တည်းနဲ့ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာပဲဗျာ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးမွမ်းမိလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ပြီး၍ သာနေပါတော့၏ ။ မသိနားမလည်သော ကိုမင်းအောင်၏ မိတ်ဆွေ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်လင်မယားကမူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ သေနတ်ပြီးကြောင်း ဓားပြများ၏ သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံ၍ သူတို့မိသားစု၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း နောင်လာနောင်သားများတိုင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်နှယ် ပြောဆိုနေလေတော့သတည်း။

(၃)

ပြည်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင် လင်မယားကိုနှုတ်ဆက်၍
ရူဝံဆေးလိပ်ခုံရှိရာနေရာသို့ စုံစမ်းရလေ၏။ မြင်းလှည်းသမားတစ်ဦး၏
လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရူဝံဆေးလိပ်ခုံရှိရာ ခြံကျယ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း ကြီးမားသော တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိပြီး
တိုက်အိမ်၏ တစ်ဖက်တွင် ဆေးလိပ်သမ များကို မြင်တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏
မိတ်ဆွေကြီး ကိုမင်းအောင်သည် တိုက်အိမ်ကြီးသို့သွား၍ အိမ်ဖော်ဖြစ် ဟန်တူသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ရူဝံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့လိုကြောင်းခွင့်တောင်းလေရာ
ကျွန်ုပ်တို့အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
ဧည့်ခန်းကြီးကိုအိန္ဒိယဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို သတိထားမိ၏။

ဧည့်ခန်း၏ အလယ်တွင် ကျောက်ဖြူပန်းအိုးကြီးများဖြင့်
ဂမုန်းပင်များစိုက်ထား၏။ သူရဿတီနတ်သမီး၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကိုလည်း
မြင်ရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လွန်စွာများပြားလှသော စာအုပ်ဗီရိများဖြင့် စာအုပ်စာ
တန်းများကို တွေ့ရလေရာ သေသူကိုရူဝံသည်
စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်စာပေကို ဝါသနာထုံသူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ကိုရူဝံ၏
စာအုပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော
ဂန္ထီရကျမ်းစာအုပ်ကြီးများဖြစ်နေ၏။ ကိုရူဝံသည် ဂန္ထီရပညာရှင်တစ်ဦး
ဖြစ်လေသလားမသိ။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်လှေကားပေါ်မှ လွန်စွာလှပသော

ကုလားမလေးတစ်ဦး ဆင်း၍ လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုကုလားမလေးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင် ”

ဟု မြန်မာသံဝီရိသသဖြင့်မေးလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ...

“ ကိုဥဝံနဲ့ ဘာတော်လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သူမက ...

“ ကျွန်မက ကိုဥဝံရဲ့ညီမပါ ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ စိတ်မကောင်းစရာသတင်း ပြောရဦးမယ်၊

မိန်းကလေးစိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါ။ ကိုဥဝံဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာလာပြီး သေဆုံးသွားပြီ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူမ၏ လှပသောမျက်လုံးများဝိုင်းစက်သွားပြီး

လွန်စွာအံ့ဩထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ ရှင် ... ကိုဥဝံသေပြီဟုတ်လား၊ အစ်ကိုဘာဖြစ်လို့သေရတာ လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမိမိတို့သည်

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သောနေ့က

ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ထူးဆန်းသောသေတ္တာကြီးတစ်လုံး

ရောက်လာ ကြောင်း၊ ထိုသေတ္တာကြီးထဲတွင် ကိုဥဝံအလောင်းကိုတွေ့ရကြောင်း၊

သေတ္တာကို ပြည်မြို့ မှရန်ကုန်သို့ ဆေးလိပ်ဖြန့်သောကားဖြင့်

သယ်ယူလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြလေရာ ကုလားမလေးသည်ကို

မင်းအောင်၏ စကားကို နားထောင်၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုပါလေတော့၏။

ကုလားမလေး၏ ငိုသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ

အိန္ဒိယအမျိုးသားထမင်းချက်နှင့် အိမ်ဖော်များ ပြေးထိက်လာပြီး

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မေးမြန်းကြလေ၏။ ပြီးနောက်

ထိတ်လန့်တန်လှုပ်ပြီးဆူညံပွက်သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အတန်ကြာအောင်စောင့်နေပြီးမှ
ကုလားမလေးဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ ကျွန်တော်တို့မေးခွန်းလေးတွေ နည်းနည်းမေးရအောင်၊
သေသူကိုမူဝံ့မှာ ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့လူ ရှိပါသ

လား ”

မေးမြန်းလေရာ ကုလားမလေးက မျက်မှောင်ကုတ်စဉ်းစားပြီး ...

“ ကျွန်မ သေသေချာချာမပြောနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အစ်ကိုဟာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီးနေလေ့ရှိပါတယ်၊
ခရီးလည်းမကြာခဏထွက်လေ့ရှိပါတယ်၊ ဂမ္ဘီရနဲ့ပတ်သက် တဲ့
အတတ်ပညာတွေကိုလည်း အတော်ဝါသနာထုံပါတယ်၊ အိမ်ရဲ့ အနောက်မှာ အစ်ကို
ရဲ့ ဖိုထိုးတဲ့ရုံရှိပါတယ်၊ အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုလည်း
မကြာခဏခရီးထွက်လေ့ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အိန္ဒိယမှာ တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်
သွားလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒီပြင် တိဘက်၊ နိပေါ၊ တရုတ်ပြည်တွေကိုလည်း ခရီးထွက်လေ
ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုမှာ ရန်သူရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ် ”

ဟုဖြေလေ၏။ ထို့ နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ အိမ်မှာ ညအိပ်ညနေ ဧည့်သည်လက်ခံတာ ရှိသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကုလားမလေးက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ဆင်းလာတဲ့ ကိုသီဟဆိုတဲ့ ကုန်သည်တစ်ဦး
ရှိပါတယ်၊ ကိုသီဟက ကျွန်မတို့ရဲ့ မူဝံ့ဆေးလိပ်ကို ကိုယ်စားလှယ်ယူချင်တယ်ဆိုပြီး
ရောက်လာတာပါ၊ ကိုသီဟ မနေ့မနက်ကပဲ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ပြန်သွားပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ကိုဇူဝံ ဖိုထိုးတဲ့ရုံကလေးကို ကျွန်တော်တို့ကြည့်ချင်ပါတယ် ”

ဟုဆိုလေရာ ကုလားမလေးက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား အိမ်ကြီး၏ အနောက်တွင် ကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီးရှိ၏။ ကုလားမလေးသည် ဝါးရုံပင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ သစ်သား အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

အိမ်ငယ်လေး၏ တံခါးကို လွန်စွာကြီးမားသောတံခါးမင်းတုတ်ကြီး ထိုးထား၏။ ကုလားမလေးက တံခါးမကြီးအနီးတွင်ရပ်၍ ...

“ မနေ့က အစ်ကိုပျောက်နေတာနဲ့ ဒီအိမ်လေးမှာ လာရှာသေးတယ်၊ အစ်ကို သူ့ရဲ့ဖိုရုံထဲကို ဘယ်သူမှ အဝင်မခံပါဘူး၊ ကျွန်မ လာတာတောင် မကြိုက်ပါဘူး ”

ဟု မျက်လုံးရွဲကြီးများကိုပင့်၍ ပြောဆိုလေရာ သူမ၏ လှပသောမျက်ဝန်းများကို ကြည့်၍ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က မျက်လွှာချလိုက်လေ၏။ ဖိုရုံထဲသို့ရောက်သောအခါ ရှေးက ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့ဖူးသော ဖိုရုံများနှင့် လွန်စွာခြားနားလှသည်ကိုသတိထားမိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ တစ်ဦးသည် အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာ အိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ ဖိုရုံသည်မီးသွေးအစအနများ၊ ကြပ်ခိုးများ၊ အမှိုက်သရိုက်များနှင့် ညစ်ပတ် ပေကျံနေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အဂ္ဂိရတ်စာအုပ်များကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေ၏။ သူသည် စာအုပ်များကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုနေရာမှ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လွန်စွာကြီးမားသော သော့ခလောက်ကြီးဖြင့် ခတ်ထားသော အံဆွဲတစ်ခုကိုမြင်ရ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် သော့ကိုလှုပ်ခါလိုက်သောအခါ သော့ခလောက် ပွင့်နေကြောင်းတွေ့ရသဖြင့်

အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကြည့်လေရာ အံ့ဆွဲထဲတွင် မည်သည့်အရာမျှမတွေ့ရပေ။

စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
အံ့ဆွဲသို့သေချာစွာထိုးကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
ဖိုရုံထဲသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဖိုရုံထဲတွင် ပစ္စည်းအချို့ အလဲလဲအပျို့ပျို့
ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဖိုရုံတစ်နေရာရှိ ကွက်လပ်ကို ညွှန်ပြကာ ...

“ ဒီနေရာမှာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်မဟုတ်လား ”

ဟု ကုလားမလေးကို မေးမြန်းလေရာ သူမက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ လူသတ်သမားဟာ ဒီဖိုရုံထဲကိုဝင်ပြီး အံ့ဆွဲထဲက အလွန်ရှားပါးတဲ့
အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ခိုးယူတယ်ဗျ။ အံ့ဆွဲထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိကြောင်း
ဖုန်တွေကိုကြည့်ပြီးသိနိုင်တယ်။ အဲဒီ မှာ ကိုဝူဝံနဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တာပဲ၊
ကိုဝူဝံဟာ လူသတ်သမားကို မီးဖိုထဲက မီးညှပ်ကြီးနဲ့ ဝင်ရိုက်ပုံရတယ်၊
ဟောဒီကတိုင်မှာ သစ်သားအစအနတွေပဲ့ထွက်နေတယ်၊ မီးညှပ်ကြီးကလည်း
အခန်းထောင့်ကို ရောက်သွားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမားဟာ
အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဗျ။ ကိုဝူဝံကို တစ်ချီတည်နဲ့ အသေသတ်နိုင်တယ်၊
ကိုဝူဝံရဲ့နားနှစ်ဖက်ကိုလက်ဖနောင့်နှစ်ဖက်နဲ့ ရိုက်သတ်သွားတာပဲ၊ ကိုဝူဝံ
သေဆုံးတော့မှ အဝတ်အစား တွေချွတ်ပြီး အနီးမှာရှိတဲ့
ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးထဲထည့်လိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကန်တော်ကြီးစောင်းက
ဒေါ်မေရီရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ထင်းရှူးသေတ္တာမှာရေးတယ်၊
အမှုရှုပ်ထွေးပြီးပုလိပ်ဘက်ကလိုက်လို့မရအောင် လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊
လူသတ်သမားဟာ ခွန်အားဗလလည်းရှိပုံရတယ်၊ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကိုထမ်းပြီး
အခန်းပြင်ကို ထွက်သွားတယ် ”

ကိုမင်းအောင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖိုရုံထဲက ထွက်ပြီးခြံဝင်းထဲသို့
ရောက်လာသောအခါ မြေကွက်လပ်တစ်နေရာကိုလက်ညှိုးညွှန်၍ ...

“ ဒီနေရာမှာ ကိုဝေအလောင်းကြီးပါတဲ့

ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကိုချခဲ့တာဗျ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်သမား တွေဟာသေတ္တာကြီးကို
လော်ရီကားပေါ်တင်သွားတာပဲ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ သေတ္တာကြီးချထားတဲ့နေရာ
တွေ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကုလားမလေးဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကလာတယ်ဆိုတဲ့ ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ်
ကိုသီဟ အိပ်တဲ့နေရာကိုပြပါဦး ”

ဟုဆိုလေ၏။

ကုလားမလေးက အိမ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့
ခေါ်ယူသွားလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် အခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်၍
ပြတင်းပေါက်သံတိုင်များကိုနဲ့ဖြုတ်ကြည့်သောအခါ သံတိုင်များ
ပြုတ်ထွက်သွားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ် ကိုသီဟဆိုတဲ့လူဟာ ကိုဝေဆီမှာရှိတဲ့
အလွန်ရှားပါးတဲ့ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကို လိုချင်တာနဲ့
ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကိုဝေဆီကို ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့တယ်၊
သူဟာ အခွင့်သာ တဲ့နေ့ကို ရောက်တာနဲ့ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ခိုးယူတယ်၊
အဲ့ဒီမှာ ကိုဝေနဲ့တွေ့ပြီးလူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုသီဟဆိုတဲ့လူဟာ
ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းပြီး လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံသူပဲ၊ သူဟာတံခါးမကြီး
ကိုပိတ်ထားပြီး အခန်းထဲမှာ သူရှိနေဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ပြတင်းပေါက်သံတိုင်တွေနဲ့ နဲ့ဖြုတ်ပြီး အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ခိုးရှာနေတာဗျ
”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍
ကုလားမလေးအား စစ်မေးလေ၏။

“ ကိုသီဟ ဆိုတဲ့သူ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်နှရက် တည်းခိုသွားသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သူမက ...

“ သုံးရက်ပါ ”

ဟု ဖြေလေ၏။

ကိုမင်းအောင်က ဆက်လက်၍ ...

“ ကိုသီဟနဲ့ စကားပြောဖူးတဲ့သူရှိပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သူမက ထမင်းချက်ကုလားကြီးကို
ခေါ်ယူပေးလေ၏။ ကုလားကြီးက ...

“ ကျုပ်ဟာ ညဘက်ဆိုရင် ကုလားဗုံကလေးတီးပြီး

သီချင်းဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကျုပ်သီချင်းဆို နေတဲ့နေရာ ကို အဲဒီ
လူရောက်လာပြီး သီချင်းက နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောပါဦးဆိုတော့ ကျုပ်က သီချင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုဘာသာပြန်ပြပါတယ်။

“ဘဝဆိုတာအဖန်တလဲလဲ ဖြစ်နေတဲ့သဘောပါ။ မရပ်မနား လည်ပတ်နေတဲ့
စက်ဝိုင်းတစ်ခုပါ။ တစ်ခုခုကိုရှာဖွေမယ်ဆိုရင်ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

မရှာဖွေတဲ့သူက တွေ့မှာပါ။ အားစိုက်ထုတ်ခြင်းဆိုတာ

အပေါ်ယံသဘောတရားတစ်ခုပါ။ အားစိုက်လေ တွေ့ရှိမှုဝေးလေ ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ”

လို့ ဘာသာပြန်ပြပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့စကားလည်းဆုံးရောအဲဒီ လူဟာ

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ‘ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး

သိပ်လေးနက်တဲ့ စာသားတွေပဲ၊ ဒီသီချင်းရေးတဲ့သူဟာ ပညာရှိပါပဲ။ တကယ်တော့

လောကကြီးမှာ လူသားတိုင်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေရတာ ပဲမဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း

နတ်သမီးကို ရှာဖွေခဲ့တယ်။ နတ်သမီးလည်းတွေ့ရော မပြီးဆုံးသေးဘူး၊

ဆက်ပြီးရှာနေရဆဲပါပဲ’ လို့ပြောပါတယ်။ ဒီလူဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့သူ

မဟုတ်တာတော့သေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထမင်းချက်ကုလားကြီး၏ စကားများကို သေချာစွာ နားထောင်၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ကုလားမလေးအား ကိုသီဟနှင့် စကားပြောဆို ဖူးသူရှိပါသလားဟု မေးမြန်းလေရာ သူမက မရှိတော့ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ညနေစောင်းသောအခါ ကုလားမလေးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့၏။ ကိုမင်းအောင်က ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီညနေ ပြည်မြို့က တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ အိပ်ရမှာပဲ၊ မနက်ဖြန်မနက် ထပြန်ကြတာပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဆာလောင်သလိုရှိသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ လက်ဖက် ရည်နှင့်နံပြားများကိုမှာယူ စားသောက်ကြ၏။ နံပြားတစ်ချပ်ကုန်အောင်စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ...

“အမှုက အတော်ရှုပ်ထွေးမဲ့သဘော ရှိတယ်နော် ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုချ၍ ...

“ရှုပ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အခုထိ သဲလွန်စလေးတွေ နည်းနည်းချင်းစုနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဖက်မှ မိန်းမပျိုများ၏ ကျွတ်ကျွတ်ညံသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ကိုမင်းအောင်က ထရံတစ်ဖက်သို့ ချောင်းကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမင်းအောင်ကို အတုယူ၍ ချောင်းကြည့်လိုက်လေရာဆေးလိပ်ခုံမှပြန်လာသော ဆေးလိပ်သမလေးများ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်နေမှန်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆေးလိပ်သမများသည် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် အသတ်ခံရ ခြင်းအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဝေဖန်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးလိပ်သမတစ်ဦးက

...

“ ကိုဇွန်ကိုသတ်ပြီး သေတ္တာကြီးထဲထည့်လိုက်တာ ရန်ကုန်ကိုတောင် သေတ္တာကြီးရောက်သွားတယ်တဲ့၊ ကြောက်စရာကြီးနော် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

နောက်တစ်ဦးကလည်း ...

“ ရန်ကုန်ကစုံထောက်တွေတောင် လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ တရားခံကိုမိမှာ သေချာတယ်၊ ကိုဇွန်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားသလဲမှ မသိတာ ”

ဟု ဆိုလေ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကလည်း ...

“ စုံထောက်တွေက ဒီအိမ်မှာလာတည်းနေတဲ့ ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ် ကိုသီဟ ဆိုတဲ့လူကို မသင်္ကာဘူး ဆိုပဲဟဲ့၊ ကိုသီဟလို လူချောလူလှက ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟယ် ”

ဟု ဆိုပြန်၏။

ကျန်တစ်ဦးက ...

“ ဟဲ့ ... အဲ့ဒီ ကိုသီဟ ဆိုတဲ့လူကို ငါသိတယ်ဟဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ငါ ရွာပြန်သွားတုန်းက ငါတို့ရွာမှာ ရေတွင်း တစ်တွင်းလာတူးသွားတယ်ဟဲ့၊ အလှူရှင်အမည်ကိုကမ္မည်းစာတန်းထိုးတော့ ကိုသီဟလို့ မထိုးဘူး၊ မိုးနတ်သူဇာကောင်းမှုဆိုပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး လှူနေတယ်လို့ပြောတယ်၊ အတော်ဆန်းတယ်နော် ”

ဟုပြောလေ၏။

သူမ၏ စကားကို နားစိုက်ထောင်နေသော ကိုမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ ...

“ အဲ့ဒီအချက်ကို မှတ်ထားရမယ်၊ ဒါဟာ တရားခံနဲ့ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စပဲ ”

ဟုလေသံတီးတိုး ပြောလေ၏။ ဆေးလိပ်သမများ၏ စကားကိုဆက်လက်၍ နားထောင်ကြည့်ရာ အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲများအကြောင်းကို ရောက်သွားပြီး လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ထွက်မည့် ဘတ်စ်ကားကြီးဖြင့် ပြန်လိုက်ခဲ့လေ၏။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားကြီး ဖူးလိုက်ရသေးလား ”

ဟု မေးမြန်းပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ ဘုရားဖူးဖို့နေနေသာသာဗျာ အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲပြီး ပြန်လာတောင်ကံကောင်း ”

ဟု အစချီကာ ကျွန်ုပ်တို့ဓားပြတိုက်ခံရပုံ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဓားပြများအား မျက်လှည်ပညာဖြင့် လှည့်စားခဲ့ပုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် စုတ်တသတ်သတ်ဖြင့် နားထောင်၍ ...

“ ရန်ကုန် - ပြည် သွားတဲ့လမ်းက စွန့် စားခန်းတွေချည်းပါပဲလားဗျာ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ မျက်လှည့်ကို မကြည့်ရတာ နာတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ ဒီမျက်လှည့်ပွဲက အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကြည့်ရတဲ့ပွဲဗျ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

(၄)

ရူပဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် အသတ်ခံရသော သတင်းကိုသူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ မြန်မာ့အလင်း စသော သတင်းစာကြီးများတွင် အလုအယက် ဖော်ပြကြလေ၏။ သူရိယသတင်းစာကြီးက ထူးဆန်းသော စာလုံး မည်းကြီးများဖြင့် ခေါင်းစည်းတပ်၍ ဖော်ပြလေရာ သတင်းစာ အလွန်ရောင်းကောင်းလေ၏။

သံတော်ဆင့်သတင်းစာကြီးကလည်း “ ရိုးကုမ္ပဏီနှင့်အိန္ဒိယအမျိုးသား ဆက်စပ်နေသလော ”

ဟု စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ အရာရှိပိုင်းကြီးများသည် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာကြီးကမူ မန်နေဂျာအပျိုကြီးနှင့် သေတ္တာထဲမှ ဝတ်လစ်စလစ်အမျိုးသားဟု ရေးသားပြန်ရာ သတင်းစာများ အရောင်းသွက်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သတင်းစာများအား အရောင်းမြှင့်တင်ရေးအတွက် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ခေါင်းစည်းအမျိုးမျိုး ဖော်ပြနေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်မင်းကြီးသည်မျောက်မီးခဲကိုင်ထားသကဲ့သို့ ချန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များကို သူ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ခေါ်၍ ...

“ လူကလေးတို့ တရားခံမဖမ်းနိုင်ရင် ကျွန်ုပ်ကို ကြိုပြောပါ လူကလေးကို ပင်စင်ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ် ၊ မြည်းသတ္တဝါလို အိပ်ငိုက်ပြီး စီအိုင်ဒီမှာ ထိုင်မနေကြပါနဲ့၊ တရားခံကိုရအောင်ရှာကြပါ ... ကျွန်ုပ်ရဲ့မျက်နှာကို

အိုးမည်းနဲ့ မသုတ်ပါနဲ့ သတင်းစာတွေကို အမျိုးမျိုး ဝိုင်းရေးနေလို့ ပုလိပ်မင်းကြီးက ချဲလင်းခေါ်နေပြီ၊ နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းမင်းအောင်လည်း ရုံးကိုရောက်မလာတာ ကြာပြီ၊ သူ့ကိုရအောင်ရှာပြီး တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေးပါလို့ ပြောပါ ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေတော့၏ ။ မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ကိုမင်းအောင်နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ သူ့အိမ်သွားရအောင်ဗျာ၊ မင်းကြီးကလည်း ကိုမင်းအောင်ကိုရှာပြီး တရားခံဖမ်းခိုင်းနေပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏ ။

ကိုမင်းအောင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နေအိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ တစ်စုံတစ်ရာကီလေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တွေ့ရလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကိုမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ ...

“ ပျောက်လှချည်လား ကိုမင်းအောင်ရဲ့၊ ပက်လက်ကြီးလှန်ပြီး အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့စဉ်းစားနေတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က လှဲနေရာမှထ၍ ...

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမချောတစ်ယောက်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကိုစဉ်းစားနေတာပါ ”

ဟု ဖြေလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်၏ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ရေနွေးခရားထဲမှ ရေနွေးတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ ...

“ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်ဆိုရင် ပြောပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်က
ထူးဆန်းတာဆိုရင် ဝါသနာပါလွန်းလို့ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်၍ ...

“ မိန်းမချောလေးဆိုတော့ ပိုဝါသနာပါသွားတာပေါ့ ”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပွဲစားကြီး လင်မယားမှာ မခင်မြဆိုတဲ့
သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျာ၊ မခင်မြဟာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့အတွက်
ရပ်ကွက်ထဲမှာပိုးပန်းတဲ့သူ အတော်များတယ်၊ မခင်မြဟာ မာနလည်းကြီးတယ်ဗျာ၊
ဒီနေ့အထိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာမတုံ့ပြန်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မခင်မြမှာ
ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်ရင် ထူးခြားတဲ့ အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေလို့
ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်အတော်ပျက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပွဲစားကြီး
လင်မယားလည်း အကြံရခက်ပြီး ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းနေတယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ ညသန်းခေါင်မှာ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့အကျင့် ဖြစ်တာလဲ ”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ မမြခင်ဟာ လူခြေတိတ်ချိန်တွေမှာ အိမ်ထဲကထွက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ
လှည့်လည်သွားလာနေတယ်ဗျာ၊ သွားတာကတော့
အဝေးကြီးသွားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် မနီးမဝေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့
မိန်းမချော လေးတစ်ယောက်ဟာ ညသန်းခေါင် အိမ်ပြင်ထွက်တယ်ဆိုတော့
ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင်လွဲစရာ ဖြစ်တာ ပေါ့ဗျာ၊ မသမာသူတွေနဲ့
တွေ့ရင်လည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လေ၊ ပွဲစားကြီးလင်မယားဟာ

ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောလို့ သိတဲ့အခါ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး သမီးကို
ချော့မော့မေးမြန်းတော့လည်း သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူးလို့ ငြင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏
စကားကိုဖြတ်၍ ...

“ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိလို့ ချိန်းတွေ့တာများလားဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကဆက်လက်၍ ...

“ ဒီလိုနဲ့ တစ်ညတော့ မိဘနှစ်ပါးဟာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
မခင်မြကို စောင့်ဖမ်းတယ်ဗျာ။ အဲဒီ အခါမှာ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်မလို့ကြံတဲ့
မခင်မြကို တန်းမိတာပေါ့။ ပွဲစားကြီးကတော်က ‘ ကဲ ... သမီး၊
လက်ပူးလက်ကျပ်မိပြီ။ သမီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ ’ လို့မေးတော့ မခင်မြက
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ‘ သမီး ဘယ်ကိုမှမသွားပါဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ
အိပ်နေတာ အခု ဘာလို့အိမ်ပြင်ရောက်နေလဲ မသိဘူး ’ လို့ ပြောတယ်ဗျာ။ ဒီတော့
ပွဲစားကြီးလင်မယားဟာ သူ့သမီးကို မကောင်းဆိုးဝါး ဖမ်းစားနေပြီလို့တွက်ဆ
လိုက်တယ်။ ဆရာတု ဆရာ ယောင် အမျိုးမျိုးကို အိမ်ပင့်ပြီး
မေးမြန်းကြည့်တော့လည်း သိုက်ကပြန်ခေါ်နေပြီလို့ ပြောလိုပြော၊ ရုက္ခစိုးဖမ်း
စားထားတယ်လို့ ဆိုသူဆိုနဲ့ ဘာကိုယုံရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့
ကျုပ်ဆီကို ရောက်ပြီး အကြံ ဉာဏ် လာတောင်းတာပဲ။ တကယ်တော့ မခင်မြဟာ
မကောင်းဆိုးဝါးဖမ်းစားတာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ရင်းလမ်း လျှောက်တဲ့အကျင့်
ဖြစ်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်တဲ့အကျင့်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ကိုမင်းအောင် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ သူတွေဟာ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နီးစပ်တဲ့ အိပ်မက်တွေကို မက်လေ့ရှိ လို့ပဲဗျ။ သူတို့မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေဟာ သာမန်လူတွေနဲ့မတူဘူး၊ ယုတ္တိရှိပြီး သဘာဝ ကျတဲ့ အိပ်မက်မျိုးတွေ မက်လေ့ရှိတယ်။ ထူးခြားတာက အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်တဲ့သူတွေမှာ သိစိတ်ဟာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ပါလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အိပ်ပျော်ရင်း သွားလာနေပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပီပိုတဝါးပဲ မြင်ရလေ့ရှိတယ်။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ရှောင်ကွင်းပြီးသွားလာနိုင်တယ်။ သွားလာရင်း တံခါးတွေကို အဖွင့်အပိတ်လုပ်နိုင်တယ်။ ခြံထဲကိုဆင်းတဲ့အခါ ဆင်းတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲကို လှည့်လည်သွားလာတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ သူတို့မျက်လုံးတွေကတော့ ပိတ်ရက်သား သွားလာနေတာများတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တွယ်တဲ့ အခါမှာလည်း ကိုင်တွယ်နေကျပစ္စည်းကိုပဲ ကိုင်တွယ်လေ့ရှိတယ်။ ရှာဖွေလို့ခက်ခဲတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တွယ် လေ့မရှိဘူး။ တချို့ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့သူ တွေဟာ မုဒိမ်းမှု၊ လူသတ်မှုစတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေ ကိုတောင် ကျူးလွန်လေ့ရှိတယ်ဗျ။ မနက်ရောက်ရင်တော့ ညက ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို အမှတ်မရတော့ဘူး။ တစ်ခါက သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးဟာ သူ နှစ်ရှည်လများ ရှာဖွေနေတဲ့ တီထွင်မှုတစ်ခုကို အိပ်မက်ထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့ဘာမှသတိမရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဇနီးကို ညကမက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောမိတယ်။ ဒီတော့ သူ့ဇနီးက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး စာရေးစားပွဲကိုခေါ်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ညအိပ်ရင်း ထရေးထားတဲ့ အရေးပါတဲ့ တီထွင်မှုတွေကို စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး တွေ့ရတယ်။ အိပ်မက်ရင်း ထရေးထား တာတွေပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဘွဲ့လွန်ကျမ်းပြုမဲ့ လူငယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ပါမောက္ခရဲ့သချာ်တစ်ပုဒ်ကို သုံးရက်တိတိ အပြင်းအထန်ကြိုးစားတွက်ချက်ပေမဲ့ တွက်လို့မရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက်မိုး လင်းတော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ သချာ်ပုစ္ဆာကို အမှားအယွင်း လုံးဝမပါဘဲ တွက်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကို တစ်ထပ်ကြီး

တွေ့လိုက်တယ် ညကအိပ်မက်ထဲမှာ တွက်ထားတာတွေပဲပေါ့ ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်၍ ...

“ သူတို့ကို ဘယ်လိုကုရမလဲဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က ...

“ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့လူကို ကုစားနိုင်တဲ့နည်းလမ်းမပေါ်သေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် အလွယ်တကူ အိမ်ပြင်မထွက်သွားနိုင်အောင် တံခါးတွေကို လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ထားဖို့ တံခါးသော့ကို သိမ်းထားဖို့၊ ညဘက်သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ စသဖြင့် မှာရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမချောလေးအတွက် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ် တော့ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါတယ် ”

ဟု ဆိုလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က ...

“ ဘာအကြံလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အခန်းပြတင်းပေါက် ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ မိန်းမချောလေးကို ယောက်ကျား ပေးစားလိုက်ဖို့ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အနီးကပ်ဆုံး စောင့်ကြည့်နိုင်တာ ချစ်သူတွေပဲ မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏ ။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ဟဲ ဟဲ ... ကိုမင်းအောင်ရဲ့အကြံဉာဏ်ဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ မိန်းကလေးတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို အတော်သဘောကျသွားမယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဂူဝံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စရာလို့ မရသေးဘူးလားဗျ၊ မင်းကြီးတော့ရုံးမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အနီးရှိထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်၍

...

“ ဒီအမှုမှာ သဲလွန်စရာရတာ အတော်ခက်နေတယ်ဗျာ၊ တရားခံကိုသိဟ
ဆိုတဲ့လူဟာ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းတစ်စောင်ကို ရဖို့အတွက် ကိုဓူဝံကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊
ထူးခြားတာက သူဟာ မိုးနတ်သူဇာဆိုတဲ့အမည်နဲ့
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်နေတယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေမှ အများကြီးဗျာ၊
မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ တွေ့ရတယ်၊
ပူပြင်းတဲ့အရပ်တွေမှာရေချမ်းစင်ကလေးတွေလုပ်ပြီး လှူဒါန်းတယ်၊
ရေတွင်းတူးသင့်တဲ့အရပ်မှာ ရေတွင်းတူးတယ်၊ ရွံ့နွံထူထပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ
ကျောက်ခင်းလမ်းလေးတွေ ခင်းပေးတယ်၊ သစ်သားတံတားလေးတွေ
ဆောက်သင့်တဲ့နေရာမှာ ဆောက်တယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပြီးတဲ့အခါတိုင်း
မိုးနတ်သူဇာ၏ ကောင်းမှု ပြုပြီးတဲ့အခါတိုင်း မိုးနတ်သူဇာဟာ ကိုသိဟဆိုတဲ့လူနဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ မသိဘူး၊ ဒါဟာ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ ဒါဆိုရင် တရားခံကိုဖမ်းလို့ မမိနိုင်သေးဘူးပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊
မင်းကြီးတော့ကြိမ်းဦးမှာပဲ ”

ညည်းညူလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍ ...

“ ပူမနေပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း
တရားခံကိုဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ် ရှိပါတယ် ”

ဟုပြောဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည်
လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ...

“ ဝမ်းသာခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီနေ့ည၈ငါးစာဟိုတယ် မှာ
ဘီယာသွားသောက်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။
